

107. Herrens Venner ingen Sinde.

Folkemelodi.

Andante.

1. „Her - rens Ven - ner in - gen Sin - de mø - des skal, for sid - ste

Gang,“ naartil Af - sked Taa - rer rin - de, det - te Ord har lif - lig Klang.

2. Ses vi aldrig mer her nede
Under dette Stjernetag,
I den store Helgenkjæde
Mødes vi paa Herrens Dag.

3. Maa vi end med Smerte bringe
Kjære Venner vort Farvel,
Hisset skal dog atter klinge
Et Goddag til Liv og Sjæl.

4. Naar til Afsked Taarer rinde,
Syng det ud med liflig Klang:
„Herrens Venner ingen Sinde
Mødes skal for sidste Gang.“

J. Schørring.

108. Her samles to Hjerter.

J. P. E. Hartmann.

Moderato.

1. Her samles to Hjerter og lo - ve dit Navn, Gud Fa - der! som før - te dem

hid i din Favn. Du si - ge: Gak frem nu, Brudgom og Brud, mens jeg bli - ver

hos Jer i Sol som i Slud! Da vin - ker dem Vej som en Eng ud - i Maj.

2. Her mødes ved Korset en Mand og en Viv!
O Jesus! vær Gjæst i det Kjærlighedsliv!
Du sig: Gak frem nu, Brudgom og Brud,
Til engang jeg rækker Jer Himmerigs Skrud!
Da vinker dem Vej som en Eng udi Maj.

3. Her knyttes i Længsel mod Lyset et Baand;
Nedsenk dine Straaler, Du hellige Aand!
Du sig: Gak frem nu, Brudgom og Brud,
Mens Stjerne tændes som Evigheds Bud!
Da vinker dem Vej som en Eng udi Maj.

4. Her tænder i Løndom en Vandring sit Gry;
Nu Hver, som dem elsker, dem signe paany!
I sig: Gak frem nu, Brudgom og Brud,
Hvor Troskabens Fane udfolder sig prud!
Da vinker dem Vej som en Eng udi Maj.

Carl Andersen.

109. Her under Træernes Skygger.

(Aften ved Esrom.)

Joseph Glæser.

Andantino.

mp

1. Her under Træ-er-nes Skyg - ger, fø - ler man sig saa fri og saa let,

her hvorkun Sangfuglen byg - ger sin Re - de saa lun og tæt.

Her kun Na - tu - ren vi sku - e, hvor vi se hen i Mark og i Krat,

medens den tran - ge Stu - e hjemmestaar mørk og for - ladt.

2. Naar vi i Aftenen stille
Vandre ved Søens skovklædte Kyst,
Er det, som Bølgen den vilde
Fortælle om Fortids Lyst:
Dengang fra Klosteret Sangen
Herligt i Aftens Stilhed lød,
Der hvor nu ensomt Faugen
Venter maaske paa sin Død.

3. Nu stiger Maanen bag Skoven,
Spejler sig klart i Bølgerne smaa,
Stjerne tindre foroven
Paa Himmelens hvalte Blaa.
Her har kun Glæden sin Bolig
Rejst under Skovens løvrige Tag;
Her aander man saa rolig
Efter den kvalmfulde Dag.